

Цяла нощ бурята вилня. Тя блъскаше в дебелия гнил и затрупан с пръст и камъни тръстиков покрив на бедната рибарска хижа. Напъваше вратата и свиреше през пролуките. Откъм морето долиташе глухият шум на вълните, които се хвърляха яростно върху брега и се разбиваха безпомощни. Клоните на дърветата се огъваха и сякаш плачеха в страшната катранена нощ. Куминът свиреше като някаква голяма свирка и в тази страшна и еднообразна песен се преплитаха хиляди звуци и гласове. Отвреме навреме изпръщяваше някой клон от огънатите дървета. Сухи съчки и листа, биш-

нати със страшна сила, се удрияха във вратата и като че ли напъваха да се вмъкнат в завета на стаята.

Към сутринта бурята поутихна, но не престана. Морето все още беше разбушувано и вълните все още се биеха в брега. Много лодки, които не бяха изтеглени на суша или нямаха добър заслон, бяха спукани или съвсем разстрошени. По брега бяха изхвърлени мокри, отъркани дървета, плесенявали дъски, сурови пънове и дебели дървета.

Орфей и Кир бяха излезли да погледат разбушуваното море и да прегледат лодката. Тя беше